

CRUX

ÅRBOK

for Drammen klatreklubb

DKK opp
Trollveggen!

1997 et år i D.K.K.'s historie.

Dette er den første årboka til D.K.K., men forhåpentligvis ikke den siste. Ambisjonsnivået var lagt høyere mht layout og bildekvalitet, men det er ikke alltid man får det som man vil. Derfor tok jeg en sjefsavgjørelse og prioriterte å få ut materialet. Materiellet kommer jo også lovlig sent!! Men som de sier: Bedre sent enn aldri. Tusen hjertelig takk til alle som har bidratt på en eller annen måte! Spesielt må jeg vel få lov til å nevne Anders Johansen som har hørt på masingen min og bidratt med to fine artikler samt at han også har blitt første DKK'er opp Trollveggen og attpåtil har blitt pappa i det siste. Og der er vi jo inne på akkurat det årboken handler om. At vi drar på tur er ikke nytt, men at vi forteller om det er nytt i DKK sammenheng. I alle fall så er den her nå, og jeg håper at den kan være et dokument på en klubb som absolutt er i live, og kanskje du blir inspirert til å dra på tur selv. Da vil jo årbokens eksistens rettferdiggjøre seg selv. God fornøyelse, og dra på tur for å bli bidragsyter til neste bok.

Klatrehilsen Tom Atle Bordevik
obs: årbokens sene utgivelse skyldes
redakteurens vilje til å vente på bidrag!!

Innhold:

- side 1: nye ruter + hva skjedde i 97.
- side 2-3: Anders og Trollveggen.
- side 4-5: Tutta og Pusher.
- side 6: Hemsedal.
- side 7: Hanko.

Nye ruter i Drammen og omegn i 1997

1997 ga oss få nye førstebestigninger i området, men her følger en liten oppramsing av det som ble gjort. Den største aktiviteten mht nyttur ble utført på Ytre Lahell. Her gikk Håvard Sveen og Geir Falkevik "Blomsterbedet" som ligger rett til høyre for "Sickamacanico". Blomsterbedet er en rissrute som har fått graden 4+. Midt på feltet fikk endelig T.A. Bordevik gått "Kjærlighet ved første blick" (7) på borebolter. Anmarsjen til ruta fikk 2 borebolter og navnet "Symfoni i b-dur for 2 borebolter". Samme Bordevik gikk også "Plug & play" (6) som er en rissrute med en borebolt i starten. Denne ruta følger risset til "El traversible", men går rett opp i toppen. Rett til høyre for denne gikk Jonny Jørgensen og Michael Grasdalsmoen den tekniske ruta "Dead on" som er gradert A3 Noe som betyr at dette er en fest for nervene. På den andre siden av veien (den gamle delen av feltet) prøvde Geir Ellingsen å finne "Invalido". Det forsøket resulterte i "Michaels mareritt" 5- som i beste fall kan kalles farlig. På Bera gikk Sven (materialfor-) Walther Svendsen og hr Bordevik "Rusk i balla" som er gradert 4 og kan brukes som anmarsj til Vesleveggen. Alt i alt få nye ruter, men det er lys i enden av tunnelen. Flere og flere prater om å ga nye ruter, så stå på.

Pusher

“1000-meters dødsdans i line”

Først må jeg innrømme at overskriften er stjålet fra en av våre største dagsaviser. Jeg fant ikke på noen god overskrift selv, men den ikke navngitte avisen gir vel en grei og objektiv pekepinn om hva dette dreier seg om.

Været sommeren 1997 var sjeldent bra og stabilt, også på Vestlandet. Og da Hans Petter skulle sørover på sommerferie, ble vi enige om å møtes i Romsdalen for å klatre en helg. Et år tidligere klatret vi en god del sammen og vi hadde da konkrete planer om å klatre Trollveggen. Men dårlig vær gjorde at det nærmeste vi kom var en “bilvindu-bestigning.”

Når vi nå møttes etter et års atskillelse, hadde vi ikke avtalt hva vi skulle klatre. Det eneste vi hadde avtalt var å besøke en felles kamerat fra studietida i Bø, som nå jobbet på Aak. Han var selvfølgelig ikke hjemme, og kunne da heller ikke komme med noen turforslag. Siden ingen av oss hadde noen spesielle ønsker, ble vi enige om å prøve et framstøt på Trollveggen via Rimmondruta (Engelskeruta). Med stabilt godt vær i sikte fant vi ut at det egentlig ikke var noe valg. Det er sjelden Romsdalen byr seg fram på en slik måte, og dette var jo noe vi hadde snakket mye om tidligere. Vi har vel begge “bålklartet” denne ruta før, men det blir liksom ikke det samme.

Været er som regel den største trusselen mot en vellykket tur opp Trollveggen. Det er lite koselig å få regn, snø, frost, mye vind e.l. oppi der. Veggen er nordvendt, bratt og anmarsjen er seriøs (også ved en evt. retur). I tillegg er det voldsomme omgivelser, noe som til sammen gjør stedet lite blivende i dårlig vær. Er været godt bør man i tillegg være stødig på naturlig sikret VI+, i flere taulengder, pluss en del VI, VI- og V+. Av 21 taulengder er kun fem lettere enn IV+, i tillegg er det 3 taulengder på anmarsjen (en på V+). Også er det selvfølgelig viktig at man synes det er greit å drive på i en loddrett vegg i et døgn eller to. Vi har begge klatret i ca. 10 år og mente vi hadde den nødvendige rutine. Det stemte, for vi klatret denne veggen uten noen form for dramatik, kun jevn jobbing.

Jeg skulle selvfølgelig ikke ha skrevet dette så tidlig, men gjort er gjort. Så kan de som bare lurte på hvordan det gikk slippe å lese den beskrivelsen av ruta som nå følger. For de som går med tanken om en tur opp denne veggen kan derimot beskrivelsen være nyttig lesing. Navnene i beskrivelsen er fra føreren utgitt av Aak, og de finnes også på min egen detaljerte skisse. (Får håpe redaksjonen har fått med denne.)

Turen starter med en nydelig anmarsj langs elva og opp en fast og fin ur til like under Introsvaene. Etter hvert som man kommer oppover i ura får man en imponerende utsikt til de nedre delene av Trollveggen, med Franskeruta og Arc Wall. Under Introsvaene må man over bratt snø (ta med en kjepp fra skogen) før en kommer opp til stand under et utspring. Her kan man fylle vann. Den videre klatringen opp Introsvaene består av stort sett lett klatring (et V+ punkt) i 3-4 taulengder med mye gjørme, vann, grus og løse steiner. Her er det svært rasutsatt og veldig dårlig sikra. Det kommer stadig snøras med mye stein, så her gjelder det å holde farten oppe. Dette er kanskje den mest psykende delen av ruta, og man bør ikke bevege seg i dette området når sola står på (om morgenen). Før innsteget må man over noe mer bratt snø og ved her fant vi også vann.

Første taulengde starter opp et dieder belagt med en del finkornet og ekkel jord (slik det er mye av på Introsvaene) V+. Har man langt tau strekker man denne taulengden opp til førstebivuakken (55 m). Førstetaulengden gir en pekepinn på hva føreren mener med 50 m. Taulengdene på Rimmond er som regel i øverkant av 50 m. Førstebivuakken er rutas fineste overnattingshylle med flatt gulv og beskyttende takoverheng. Vi startet på kvelden og overnattet her. Da slapp vi sol på Introsvaene, samtidig som vi fikk litt tilvenning til disse voldsomme omgivelsene.

Nickdiederet byr på fin og teknisk vanskelig klatring (VI+). Nickhylla, som for øvrig er rast ut, er mer et område med en del skrånende grushyller av forskjellig størrelse. Ingen av disse innbyr til overnatting.

Fra toppen av “Nickhyllsystemet” traverserer man bort til Storveggen og litt ned for å komme inn i Storveggens flotte rissystem. Herfra tung og overhengende (VI+) rissklatring opp til stand. Neste taulengde er rutas flotteste, med helt jevn klatring opp et riss i 50 m (VI). Luftig, bratt, godt sikra og i bombefast fjell. Ut av Storveggen er det en fin og luftig travers (VI / VI+).

Etter Storveggen kommer to taulengder med kaminklatring. Både Svartkløfta og Flakkaminen byr på fin klatring, men er et herk for andremann med sekk. Her er det også gode standplasser hvor man står godt, men for en lengere pause er det best å vente til man kommer opp til Sentralbasen. Dette er en fin hylle hvor man kan overnatte komfortabelt (en av tre gode overnattingshyller). Vi hadde en times pause her med lufting av tær og nyting av utsikten.

Tutta og Pusher på tur til Lofoten – the magical islands

Omtrent uansett hvor du står på denne magiske øya, nærmere bestemt Austvågøy hvor vi var, og snur deg og ser på de 360 ° rundt din egen akse, ser du fjell. Fjelltoppene som er opptil 1000 moh stikker opp overalt, fra hav og fastland, og de er litt av et majestetisk skue. Kontrastene til disse enorme fjellformasjonene, er det knallgrønne havet som ligger på 0 moh. Fjellene er ikke bare til pynt, det er også klatremuligheter her, noe Tutta fikk erfare! Pusher var såå klatrekåt, og det luktet abstinenser lang vei, så Tutta hadde ikke noe annet valg – UT PÅ TUR.

Jomfruturen ble "Lys og skygge" på Pianokrakken. Dette var visstnok en dårlig sikret rute særlig 1. Taulengde, med 0 gode mellomforankringer. Tutta led seg gjennom disse 20 metrene, men myknet litt opp på 2. Taulengde som var en fryd å bestige.

Etter ca 30 sekunders hvile på bakken, startet Pusher på "Pianohandler Lunds rute" (den eneste 4'erruta vi var på). Dette var en OK rute, men flere klatreruter senere, ble den degradert til å være en drittrute.

Deretter hadde Pusher tid til 2 brødkiver og en "rett-i-koppen", før Tutta ble fraktet til Svolvær og den berømte Svolværgeita. Etter noen taulengder på "Forsida", stod Pusher klar til å hoppe mellom horna (kl.0100), og Tutta ville bare hjem.

Tutta kom seg over på en meget merkelig måte, ikke spør hvordan). Neste dag ble hviledag, fordi Tutta var så sliten – dvs det ble ikke en fullverdig hviledag, fordi Tutta måtte lære å jumarere.

Pusher klatret selvfølgelig denne ruta som ble kalt APA. Neste rute på lista var en grei og fin tur, ja de var bare blåbær. "Bare blåbær" var nok den fineste ruta Tutta og Pusher var på, og til og med Tutta var enig i det. den fine ferien ble feiret emd lasagne hos "a Lutta på Klatrekafeen i Henningsvær.

Deretter anså Tutta og Pusher klatrekafeen som Henningværs navle hvor Pusher kunne ta seg sine etterlengtede halvliter, slik at Tutta måtte kjøre. Etter en slik kveld, dro de til Gandalfveggen og prøvde seg på den stramt graderte "Gandalf".

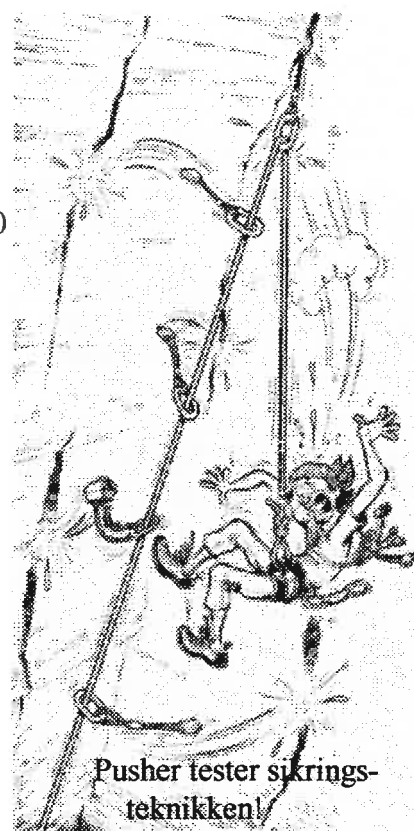
Den første taulengden var 5'ørn som skulle vært minst 6'ør, syntes Tutta, men hun kom opp, og Pusher lurte på om de skulle hekke i ørneredet. Det siste var en fleip, men hvis lysten er stor, lar dette seg gjøre, fordi ørneredet er stort! "Gollum" ble også prøvd ut, og konklusjonen om denne var at 1"ste taulengden var god.

Etter en god natts søvn bar turen til Alkoholveggen og "Rom og cola". Anmarsjen var et kapittel for seg selv, hvor det anbefales å ha med seg motorsag og insektdrepende middel! Dessuten kan det lønne seg med litt kamikaze holdning når 3"dje taulengde skal ledes.

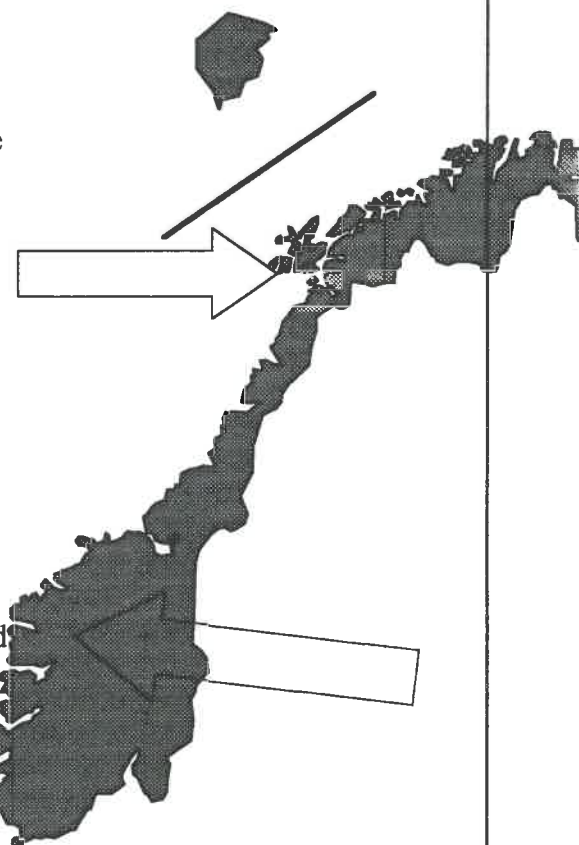
Pusher måtte dedessverretikke halen mellom bena, og legge igjen en slynge for å komme seg levende ned igjen. Tutta syntes ikke at dette var så trist, så hun foreslo heller å hive innpå en pizza på klatrekafeen.

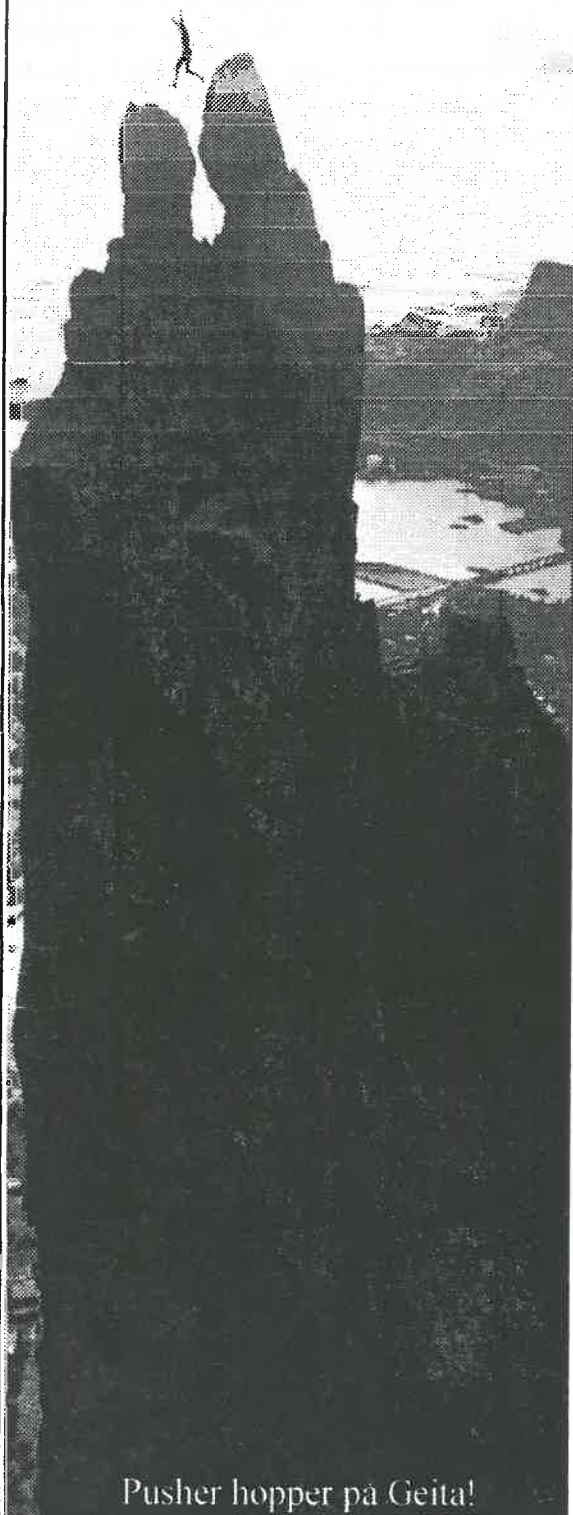
Dette var en koselig avslutning på den mest slitsomme ferien Tutta hadde vært med på, men Tutta har bare en tanke i hodet-

"Ill be back"!

Pusher tester sikrings-teknikken!

Pusher hopper på Geita!

Tutta og Pusher på tur del II

Pusher hadde fått døyvet det meste av klatresuget i Lofiten, men hadde fortsatt lyst på en tur til Jotunheimen. Som sagt så gjort. Etter jobben fradag og en hesblesende biltur sto Tutta og Pusher på Turtagrø og lastet opp. "Må skynde oss veit du" sa Pusher. Målet var tindeklubbhytta i skagadalen før det ble mørkt. Fort la de av gårde og etter 10 min klaget Tutta på hold. Tempoet ble lagt ned bittelitt, og teltet ble slått opp i skumringen. Pusher var fornøyd og Tutta sliten. Vekkerklokka ringte 0600 og Pusher lagde frokost for begge. Været var nydelig, og Pusher lurte på om det kanskje var dumt å ikke ta med solkrem. (for å spare vekt). Så hastet de av gårde. Tutta var bekymret for breen, og alle klatreulykkene i den siste tiden. Uka i forveien var det en ulykke på den ruta de skulle på. Nemlig Søre Dyrhaugstind fra bandet. Oppe på bandet kom sola på dem, og klær måtte puttes i sekken. Anmarsjen syntes Tutta var skummel, med langt fremskredet høydeskrekk kunne Pusher skjønne det. Luftig og fint. På innsteget måtte Tutta ha en sigarett for å roe nerva. Pusher racket opp og forsvant som en rakett oppover. Lett klatring og et perfekt scenario møtte dem. Utsikten ble bare bedre og bedre. Tutta kom til sin rett med en gang tauet kom på, og 6 taulengder senere var det klart for lunsj på toppen. I bar overkropp og helt skyfritt vær bar det videre. Pusher traff en bekjent, og sammen trasket de videre bortover Dyrhaugsryggen. Tutta forlangte tau, og syntes det var altfor langt ned. Men etter et par-tre timers "scrambling" kunne tauet tas av da ryggen ble bredere. Neste dag ville Pusher på "Storen", men Tutta var sliten, så Pusher fikk med seg kompisen de traff på ryggen. Opp og av gårde tidlig igjen. Til Jotunheimens majestet. "Andrews renne" var målet. Pusher ville bare opp og kompisen valgte ruten fordi han hadde vært på Storen 2 ganger før via andre ruter. Pusher hadde nemlig ikke vært på "Storen" før! Dette var et mørkt kapittel i Pusher's fjellhistorie. Men nå skulle han endelig få gjort noe med det. Klatringen overrasket Pusher med å være mye finere enn han hadde regnet med. Et flott toppunkt og noen kjeks senere skjønte Pusher at han hadde beregnet for kort tid da han fortalte Tutta når de ville være tilbake. Tutta kom til bli bekymret. Vel nede ved teltet så var ikke Tutta der! Alt var pakket som avtalt, men ingen Tutta! "Pusher!". Den stemmen var kjent, og helt riktig, oppe ved tindeklubbhytta var Tutta. Hun hadde innnyndet seg hos de ærverdige tindklubberne og kost seg i hyggelig herreselskap. Men hun var glad for å se Pusher. Hun måtte le litt også, for Pusher var griserosa i nakken og på nesa. Solkrem med høy faktor skulle få bli med neste gang. Det var de helt sikre på.

Tutta og Pusher.

To glade klatrere på fisketur - eller klubbetur til Hemsedal

Lunken stemning for høstens klubbutflykt til fjells. Kun to medlemmer fant Hemsedals klatrefjell verdt et besøk. Lørdag klatret vi Demonstranten (grad V) opp Skogshorns sørvegg i stort sett fint høstvær, med litt sludd på siste taulengde. En rute vi sterkt anbefaler for alle som vil prøve seg på ordentlig fjellklatring. Demonstranten byr på det meste, med innslag av bratt anmarsj, lett og litt tynt sikra klatring i starten, flott og eksponert klatring høyere oppe og til slutt en retur som krever rett veivalg. Altså ei fin rute for dem som vil trene til litt mere seriøse fjellklatreruter. Før mørket falt på rakk vi litt tjuvfiske i de fine vannene under Skogshorn. Det nærmeste vi kom kveldsmat var den ørreten Tom mistet 7 cm fra land. Så fikk vi heller drikke ølen uten mat, men vi er da menn! Den nedlagte stølen ved veis ende byr forresten på en aldeles nydelig teltplass. Her er det plass til mange telt og den koselige bekken renner bare noen meter unna. Ved veis ende er også utgangspunktet for et annet klatrefjell, nemlig Skurvefjell. Dette ble søndagens mål. Vestveggen byr på et uttall varianter av stort sett lettere graderinger (II - IV) - et perfekt sted for kurs! Vi drev litt oppsøkende klatring og fant noen fine opptak. Grei retur med fin utsikt ned i Hemsedal. Vi brukte ikke fører og fikk dermed nyttig trening i å lese fjellet. Slik ble også ferden gjennomført innenfor stedets strenge tradisjon. Seinere diskuterte vi hva årsaken til den spede oppslutningen kunne være og fant snart ut at dette arrangementet hadde en del seriøse mangler:

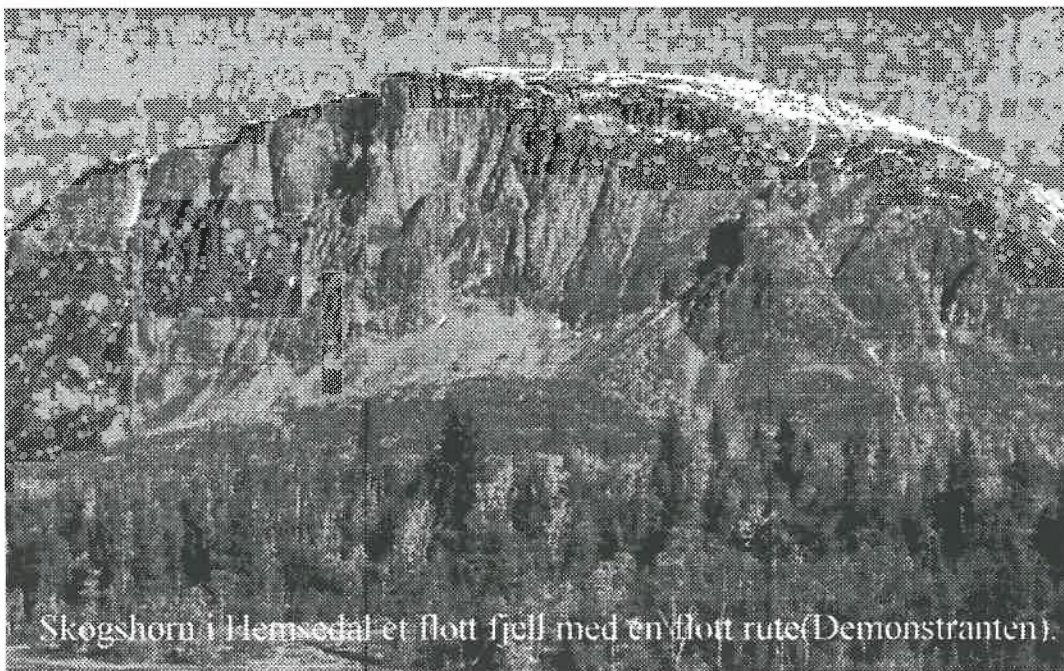
- Ingen luftgeværkonkurranse
- Ingen rappellering
- Minimalt med trøndersk hjemmebrent
- Lange anmarsjer
- Ingen hytte eller hus til overnatting
- Langt til nærmeste pub

For å nevne de mest graverende

Anders J

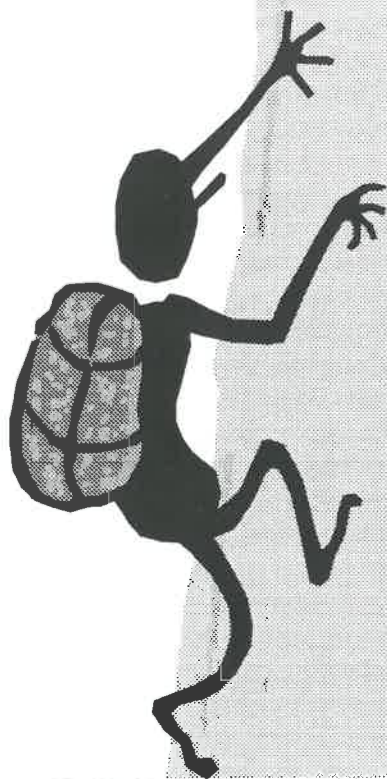

En gjennomsnittlig DKKer som cruiser gjennom cruxet, og attpåtil får det til å se lett ut!

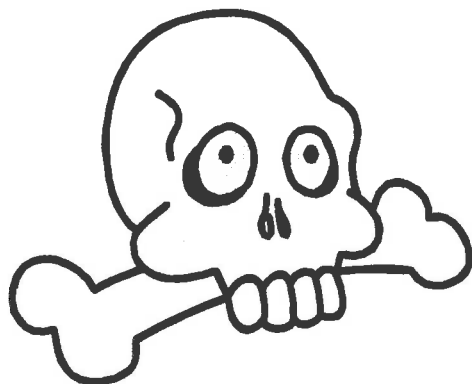

Skogshorn i Hemsedal et flott fjell med en flott rute(Demonstranten).

KLUBBTUR TIL HANKØ, 21-23/6 1997

Gutta boys klatrer alltid med sekken full av «godsaker».

Dagen derpå føles av og til slik!

Vi reiste nedover til Østfold med friskt mot , og mye bratt klatring i vente.

Stedet Hankø er mest kjent for seilbåter og feite cabincruisere i millionklassen, og svært høy sigarføring.

Gidder du å ta bena fatt en 20 minutters tid, finner du klipperottenes mekka. Klippen ligger sydvendt og helt nede ved sjøen ,med masse flotte sportsklatreruter.

Det finnes et 50 talls ruter, fra grad 4-5, til veeldig bratt på 8-9 tallet. Mange av overhengsrutene er on-sight vennlige. De er bratte men med store bøttetak, nesten som innendørs.

Vi klarte å " lure" med oss mange på denne Sankt.Hans turen. Tom B, Pål F , Lars R, Solo, Rønnaug S, Rune H og Geir E. hadde pakket "racket" og badebuksa .

Tok oss noen "svalere" på fredagskvelden ,og fikk oss et nattbad i 20 graders vann.

Alpin start på lørdag morgen ,dvs. kl.12.

Lørdag reiste vi fra hytta til Geir i duskregn ,og stemningen for klatring var så som så.

Noen gluphoder prøvde å fortelle at klippen tørket opp raskt ved oppholdsvær. Etter en times orienteringsløp med bil og rastepauser(noen var litt tunge i hodet), var vi klare for båtturen over sundet.

Denne gikk fint uten at noen ble syke...

Klippen var tørr og fin , med mange klatrere. For de folkeskye som vil være alene på cragget er ikke Hankø stedet å reise, spesielt ikke langt utpå dagen.

Vi fikk klatret noen ruter selv om det var trangt om plassen. Vi klatret noen fine 4-5 riss til venstre på feltet. Regnet kom som Siri M. hadde spådd, men det var greit å klatre i duskregn. vi avsluttet klatrøkten med en minigolfturnering , samt noen duggfriske halvlitere. Tom også kalt "Bænny" holdt hodet mest kaldt, da han måtte kjøre tilbake til hytta. Vel tilbake på hytta kjørte vi i gang med grillfest og småpils.

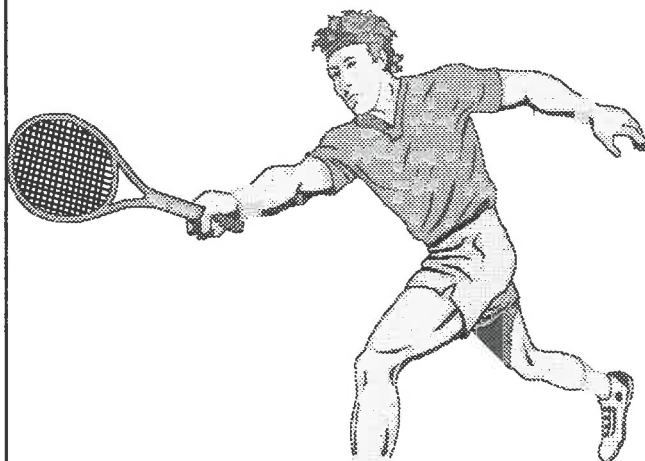
Det var jo tross alt St.hans og hytteverten kom på at han hadde bursdag(ca.25 år)

Stemningen nådde uante høyder Benny fant frem en brusflaske med en mystisk blank

væske . Det ble framført et bredt spekter av Vålerengas fotballsanger ,hvor tekstene handler om menneskets primærbehov ...

Som vanlig på DKK turer ble det holdt en uhytidelig luftgeværkonkurranse på morgenkvisten, med naboens takrenne i blick som mål....

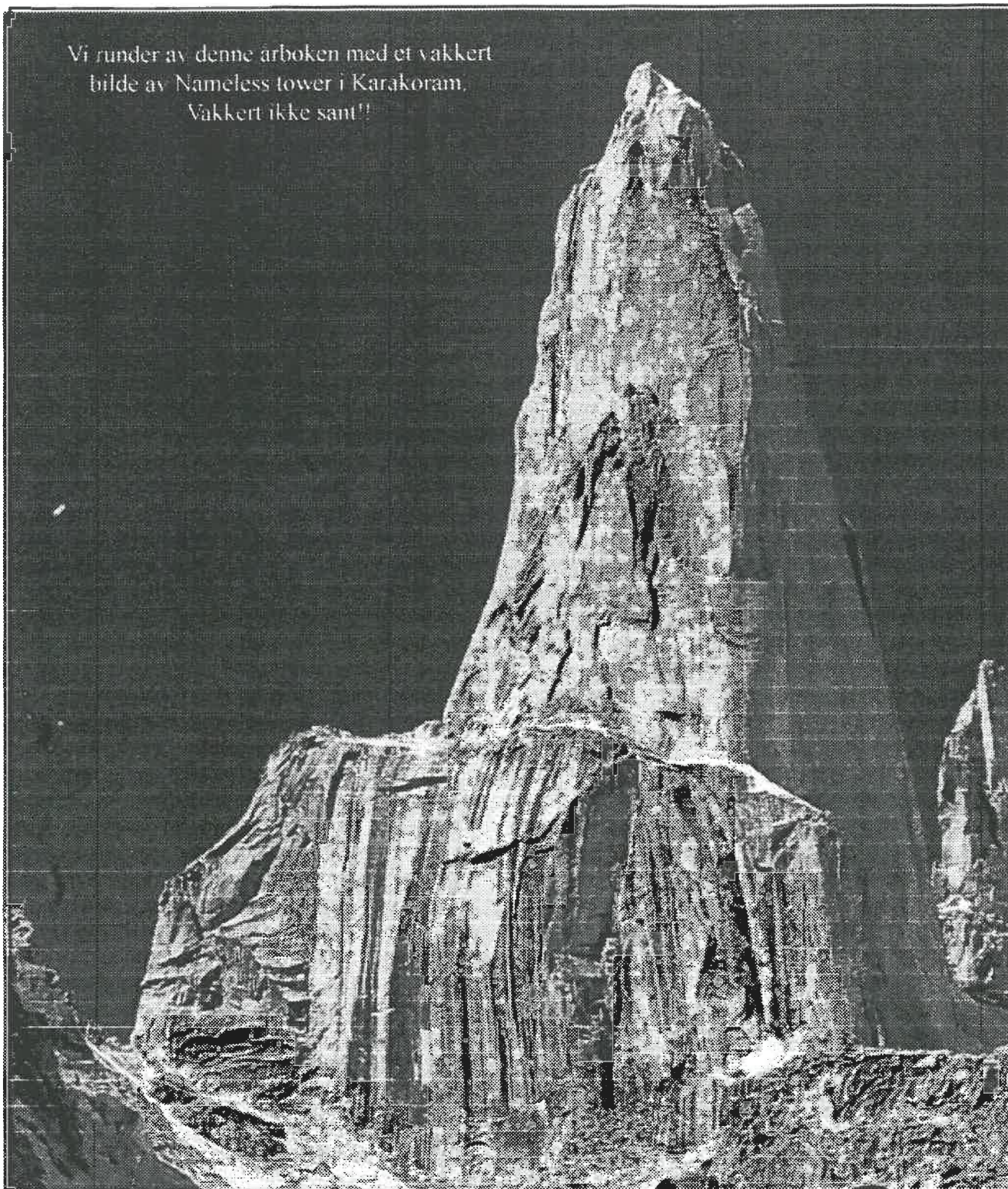
Søndag alpin start kl.14.00 med friskt mot og plysj på tenna. Heldigvis regnet det bikkjer og katter så vi ødela ikke en klatredag .

På Hankø kan du også klaske tennis sammen med «fiffen» hvis du har lyst til det.

Vi runder av denne årboken med et vakkert
bilde av Nameless tower i Karakoram.
Vakkert ikke sant!!

~~Retur:~~
~~DKK~~
~~PB1424~~
~~3001 Drammen~~

Til:

En hjelpende hånd er ikke å forakte!